

лѣми бравди. Трѣски до единъ метъръ дълги отскачаха, стаи издълбаха въ него, дето човѣкъ прекрасно би могълъ да се скрие при пороенъ дъждъ. Следъ това поставени бѣха въ действие дълги триони и остритѣ имъ жби се вливаха все по-дълбоко въ тѣлото на гиганта. По едно време почнаха да работятъ крайно бавно и предпазливо, за да не би дървото да падне върхъ работниците и ги премаже.

Изведнажъ нѣщо изтрещѣ и запука до изрѣза.

„Бѣгайте!“ — извика Робертсонъ.

Всички избѣгахме надалечъ. Само Робертсонъ остана до дървото. Въ изрѣзанитѣ мѣста бѣхме поставили клечки да запълнятъ издълбанитѣ мѣста. Тѣ подпираха дървото и го пазѣха отъ внезапно събаряне. Робертсонъ насъбра трески и стърготини, натрупа ги до изрѣза и ги запали. И бързо избѣга при насъ.

Пламъци избухнаха и обхванаха подпоркитѣ. Подпоркитѣ задимиха, пламнаха и се пречупиха подъ тежестта на сто и тридесетъ метровия стълбъ.

Ние гледахме развълнувани бащата на лесоветѣ. Ненадейно върхътъ му се заклати и дървото се наклони, заскърца, запука. Сивата кула се наведе къмъ страната, дето подпоркитѣ бѣха изгорѣли. Инстинктивно избѣгахме още по-далечъ. Единъ ужасенъ пукотъ и трѣсъкъ — и гигантътъ падна, като пречупи и смаза всичко подъ него.

А следъ това настана пълна тишина

Дървото, което четири хиляди години се е издигало гордо надъ земята, сега лежеше паднало подъ хорскитѣ удари! . . .